

Emil Blichfeldt

TIMEOUT

1. ILDDÅB

Illustreret af
Christian Guldager

PROLOG

Jeg står på badeværelset og gør mig klar. Radioen larmer løs med de seneste reklamer. Jeg ignorerer lovprisningerne af de nyeste aerobiler, robotjenere og holografiske skærme. Først da turen kommer til en oldgammel reklame, hører jeg efter. ”Alt kan fikses med powertape. Den binder stærkere end stål.”

Jeg vrænger ad min tykke krop i spejlet. ”Fint slogan, farmand. Bare synd, at du skulle fyre din yngste søn fra hans job i familiefirmaet. Gad vide, om det kan fikses med tape?” Mit klynkeri bliver afbrudt af den næste reklame.

”Hvis du genvælger borgmester Khan, vil der komme flere boliger, kriminaliteten vil falde og ...” Jeg slukker radioen, skærer en barsk grimasse i spejlet og fortsætter, som om det var mig, der var nyhedsoplæser: ”... og de nye kadetter fra politiskolen vil slå hårdt ned på skurkene.” Jeg griner og mærker glæden boble op i mig.

Det er morgen. Ikke en hvilken som helst morgen. Den første morgen i resten af mit liv. Nu er jeg ægte betjent. Færdig med politiskolen. Den yngste på holdet. 16 år gammel. I dag får jeg min hoverbike og min makker. Bare

det er en af de seje og ikke en oldsag. Jeg gider ikke være i team med nogen, der hellere vil spise donuts end fange skurke. Jeg gider ikke være sammen med en amatør, bare fordi jeg er ung. Jeg er så træt af folk, der siger, at jeg kun stiger i graderne, fordi min far har penge. Jeg klarede skolen hurtigt, fordi min særlige evne altid hjælper mig, når det brænder på.

Jeg smiler til mig selv i spejlet. Og så er det, jeg får øje på det.

Næsehåret, der er på vej ud.

Jeg rækker ud efter saksen, men tager mig sammen og griber pincetten i stedet.

Jeg stirrer på vildskuddet, som om det er en granatsplint, der har ramt min milt og skal trækkes ud.

Tre dybe indåndinger, så kniber jeg øjnene sammen og flår til.

Mit brøl får naboen til at hamre på den tynde plastikvæg.

Jeg ånder lettet op, mens tårerne strømmer ned ad mine kinder. Jeg er en rigtig mand. 100 procent badass. Skurkene kommer til at kaste sig i støvet for mig. Respekt fra mine nye kollegaer venter, og fans vil stå i kø.

Oh yeah.

Nu er livet begyndt!

WAR

UNDER ANGREB?

Aerotaxien lander. Jeg stiger ud, løber op ad den fine, brede trappe, der fører op til politistationen, og får kun en smule åndenød. Jeg glider ind ad dobbeltdørene til det enorme, åbne kontor. Så stiller jeg mig med hænderne i siden og venter på mine nye kollegaers velkomst.

Forhallen er tom. Der er ingen politifolk.

Receptionen ved indgangen er forladt. Det samme gælder de mange borde med holoskærme.

”Hallo, er her nogen?”

Intet svar.

Febrilsk finder jeg beskeden frem på min mobil. Tid og sted er korrekt. Sveden pibler frem på min pande, og min mave krøller sig sammen. Er stationen under angreb? Er det Klo-klanen, dem med de klamme masker, der får dem til at ligne monstre? Har de gjort alvor af deres trusler om at angribe stationen? Banden har truet med det i ugevis. Da politiet erklærede nultolerance over for deres handel

med stoffet Superstim, erklærede Klo-klanen krig mod politiet.

Hvis politiet er besejret, hvem skal så stoppe Klo-klanen?

Jeg blinker, da jeg forstår, hvad der må gøres.

Nu er det op til mig. Jeg, Benjamin McNerdy, er helten, der redder dagen.

Min puls ræser af sted. Jeg hiver min fragster op af hylsteret. Kromet glimter i lyset fra holoskærmene.

Nu hører jeg lydene.

Dybe grynt og støn.

Mine kollegaer er ved at blive dræbt!

Lydløst lister jeg mig frem mellem de mange borde, mens jeg prøver at få styr på mit åndedræt. Jeg stiller mig med ryggen mod væggen ud mod gangen. Lydene er højere nu. Jeg er på rette vej. Bare jeg når frem i tide. Jeg trækker vejret dybt og ånder langsomt ud. Jeg lader løbet på min fragster hvile mod min pande, mens jeg sender en bøn til alle de guder, der kunne tænkes at holde hånden over en som mig. Så drejer jeg om hjørnet og stormer ned ad gangen.

Der lyder grynt fra en åben dør ind til et kontor. Som om nogen er ved at pine en betjent ihjel.

Jeg kaster mig ind ad døren og skriger: "Frys, eller dø!"
Lydene stopper.

Rummet er fyldt med politifolk.

Levende politifolk.

Jeg kigger efter ofre. Der er to på gulvet ... eller nej, de er ikke ofre. De er bare badet i sved. De er i gang med at tage armbøjninger. En ung kvindelig betjent sætter af fra knoerne og lander adræt foran mig.

”Jeg fryser ikke. Skal jeg så dø nu?” siger hun med et skævt smil.

Jeg stirrer på hende. Hun er bare en pige. Endda yngre end mig. Måske kun 14 år. Hvordan er hun blevet betjent så hurtigt?

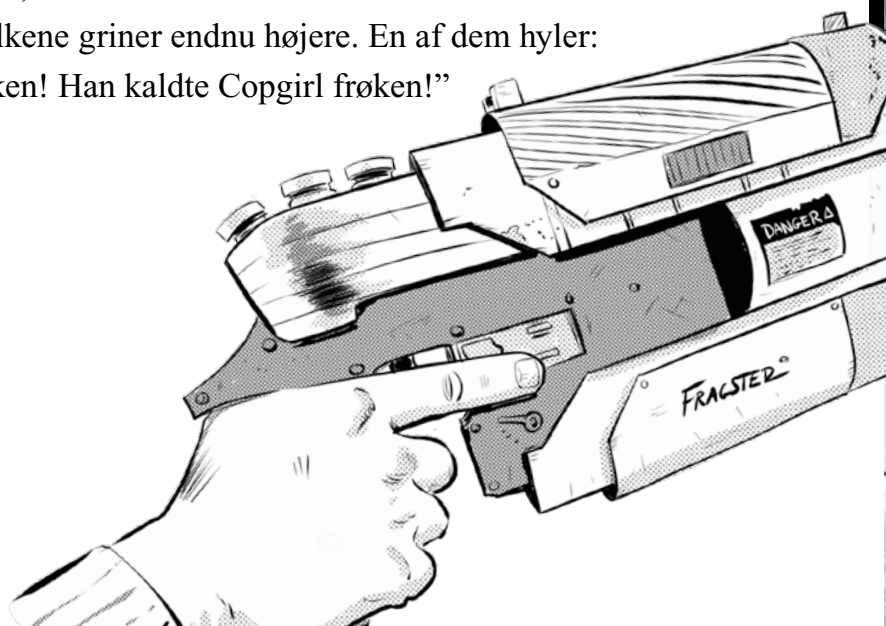
De andre griner og peger på mig.

Jeg gemmer hurtigt min fragster væk. Det her er helt forkert.

”Øh, undskyld, men jeg troede, stationen var under angreb, frøken.”

Folkene griner endnu højere. En af dem hyler:

”Frøken! Han kaldte Copgirl frøken!”

Copgirl? Den berømte betjent, der laver crazy stunts, når hun fanger skurke. Er det virkelig hende, jeg står over for? Hun er jo mindre end mig!

”Klap i, brøleaber. I kunne godt lære lidt om høflighed,” siger hun med et hårdt smil på læben.

”Måske, men du tabte,” siger muskelmanden på gulvet. Han tager en armbøjning mere, rejser sig og giver highfive til et par af de andre. ”Og alle jer tumper, der troede, at en lille pige var stærkere end mig, I har tabt jeres væddemål.” Flere sender mig et vredt blik, som om det er min skyld, at de har tabt, og rækker krøllede pengesedler til deres kollegaer.

Dårlig start.

”Du tabte væddemålet, Copgirl. Jeg tog en armbøjning mere end dig. Du har færdselspatrulje ugen ud ... med din nye aspirant, hvis jeg ikke tager meget fejl.”

”Fuck dig, Cowboy!” siger hun og viser ham de to midterste fingre.

”Kom bare an, Copgirl,” svarer han, og alle griner.

Copgirl stirrer vredt på dem. Hun ser ikke ud af meget, som hun står der. Halvt så stor som alle de andre i rummet. Men jeg ved bedre end at lade mig snyde af størrelse. At være hurtig og dygtig til at slås opvejer råstyrke. Og hun ser ud, som om hun er parat til at tæve alle i rummet.

De andre træder et skridt tilbage, hvilket får mig til at tænke: Måske er hun også anderledes. Måske kan hun noget særligt ligesom mig?

Hun åbner munden, men når ikke at sige noget. For i det samme træder en lille, brysk mand ind. ”Okay, rødder, nu er pausen forbi,” siger han med så meget eftertryk, at hans overskæg og briller dirrer.

”Javel, kommissær Goran,” siger Cowboy og gør slapt honnør. Så trasker han ud af lokalet med de andre på slæb.

Kommissæren vender sig mod mig og Copgirl. ”Nå, Athena. Jeg ser, du har mødt din nye aspirant. Jeg håber, han overlever længere end din sidste.”

Jeg ser med store øjne på Goran. Jeg ved ikke helt, hvad der kommer mest bag på mig: at Copgirl hedder Athena, eller at hendes aspiranter dør hurtigt.

Hun ser koldt på os. ”Du drømmer, Goran. Kun dem, jeg kan lide, overlever, og den knægt er en idiot.”

Jeg synker en klump. Det var ikke sådan, det skulle gå. Jeg skulle være ham, alle gerne ville være på team med, og ikke igen være ham, alle vil af med.

Og så går alarmen.

